

Den Heliga Treenighetens söndag

Gud – Fader, Son och Ande (Nikodemussöndagen)

Jes. 6:1-8; Rom. 11:33-36; Joh. 3:1-15; Ps. 8:2, 4-7, 10

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Hur stoppar man en lavin? Det gör man helt enkelt inte. Nej, man håller sig undan. Ty alternativet är att svepas med, ner i avgrunden.

Vi firar idag Den Heliga Treenigheten: Gud – Fader, Son och Ande, som uppenbarades för världen i och med Jesu dop och som med Andens utgjutande på Pingstdagen fullbordades. Därmed ligger nu kyrkoårets största högtider bakom oss och vi tar steget in i Treenighetstiden, den tid som ibland kallas ”vanlig tid”. Men med vardagen kommer risken att man slappnar av andligt. För att kunna fortsätta att växa som människor – och som den kämpande Kyrka vi är – bär vi därför med oss den uppenbarade sanningen i vardagen. Vi ger aldrig vika för det som vill dra oss, våra själar, bort från Guds kärleksfulla nåd.

Därför är det, just nu, på sin plats med en lavinvarning. Även om det kan tyckas överdrivet dramatiskt så är det ett faktum att striden om våra själar pågår, i stort som i smått, dygnet runt.

Vi börjar där: med lavinen. Och vi skall ställa frågan hur det är möjligt att kommunicera med de människor som dragits med eller riskerar att dras med i den.

Ordet ’lavin’ kommer från latinets *la’bor*: att ’glida’, ’falla’¹ och lägg märke till att människor som dras med sällan upplever sig vara fast i någon lavin. Snarare upplevs tillvaron som ett nöjesfält och det faktum att det går utför är då inget annat än känslan av att åka bergochdalbana. Och det kittlar ju så gott i magen.

Så! Hur närmar man sig människor med sanningens budskap? Hur berättar vi som kristna för andra om det Gud har uppenbarat för världen? Vi är, som döpta, sända att sprida Evangeliet om Jesus Kristus, Han som är vägen till Fadern. Men har vi samtidigt skyldighet att reagera då vi ser sådant som strider mot Guds lag och leder medmänniskor bort från sanningens väg?

Detta är viktiga och ibland svåra frågor. Och kanske är de idag viktigare än på mycket länge eftersom den kristna tron och läran, på nytt, inte är någon självklarhet, samtidigt som människan drar sig allt längre bort från Gud – Han genom vilken allting är.

---

¹ Nationalencyklopedin lavin www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/lavin hämtad 2015-05-30

Hur pratar vi med våra medmänniskor om sanningen? Kanske kan det vi hör om i dagens Evangelium tjäna som modell: det förtroliga och stilla samtalet. Den helige Nikodemus kom till Jesus. Nikodemus var farisé; en av judarnas rådsherrar, alltså en studerad och uppsatt man. Han kom om natten för att samtala med Jesus som lärare. Möjligen var det vid den tiden på dygnet man förde samtal på Jesu tid. Kanske kan det tyda på att han inte ville skylta öppet med sitt intresse för vad Jesus lärde, något vi kan känna igen oss i idag.

Men vad som är mer intressant är att han ödmjukade sig och ställde frågor. Trots att Nikodemus var högt uppsatt i offentlig position så gick han till Jesus – som han förstod var sänd av Gud – och ställde frågor. Och det gjorde han utifrån en grundläggande förståelse för att Gud är.

Hur är det idag? Kan vi utgå från att människor i allmänhet – också dagens ”fariséer”, alltså partimänniskor och lärda – har tillräcklig grund för att veta att ställa frågor om omvändelse, pånyttfödelse och om det Gud har uppenbarat för oss? På den frågan blir vi nog ödmjukt tvungna att svara nej.

En av de laviner, som med modernismen fick förnyad kraft och som idag, i sekulariserings kölvatten, formligen rasar utför, är ödmjukhetens motsats, nämligen högmodet: att människan sätter sig över allt och alla, ja över Gud. Och skulle det trots allt finnas någon förståelse för Gud, så förstås denne i många fall som något ett ”också”; ett tillägg och en konkurrent till den egna personens makt.

Vi hörde i dagens epistel: ”O vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Hur outgrundliga är inte hans domar och hur outrannsakliga hans vägar. Vem har lärt känna Herrens sinne eller vem har varit hans rådgivare? Eller vem har först givit honom något som han måste betala igen? Av honom, genom honom och till honom är allting. Honom tillhör äran i evigheter, amen.”²

Nej, Gud vår himmelske Fader; alltings Skapare, behöver sannerligen inga rådgivare. Däremot vill han att var och en av oss söker och tjänar Honom.

Högmodet manifesteras dagligen och kröns nu med parader på våra gator. Under förespeglning att vara ett uttryck för goda krafter, lockas allt fler att med populistiska slagord glida med i självtillräcklighetens lavin. Hur pratar man med de tusentals människor som i blind glädjeyra firar högmodet?

Vi skulle så klart kunna låta det passera; låta dem fortsätta leka. Men livet är allt för heligt att inte ta på största allvar och likt lavinen, som drar med sig allt i sin väg, leder denna sinistra lek till att många intet ont anande dras med ner i lägre lager, ännu längre bort från kärlekens ursprung – Gud.

Var och en av oss har ansvar för den egna själen. Och ingen kan göra val eller ta beslut åt någon annan. Men vi kan – och ibland är det nödvändigt och en god gärning att – sätta ner foten och peka på sådant som inte gagnar människan; att helt enkelt upplysa om vad som leder henne bort från den väg Kristus banade för oss; den väg som många heliga sedan dess har gått. Och jag kan inte tänka mig annat än att även heliga har frågat efter, och fått, hjälp på vägen.

---

² Rom 11:33-36

Med ödmjukhet kommer man längst. Dock strider inte det mot att, i kärlek; i ord och handling, visa medmänniskor vägen. ”Ty det är Guds vilja att ni genom att göra gott skall tysta munnen på oförståndiga och okunniga människor. Ni är fria, men använd inte friheten som täckmantel för att göra det onda utan för att tjäna Gud.”³

Samtidigt; när lavinen väl har löst ut kan det vara klokt att hålla sig undan för att själv inte dras med. För, ”[d]et skall du veta att i de sista dagarna skall det komma svåra tider. Människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa, oförsonliga, skvalleraktiga, obehärskade, råa, fientliga mot det goda, falska, egensinniga och högmodiga. De skall älska njutning i stället för Gud och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem!”⁴

En lavin är svår att stoppa. Men orsaken till lavinen kan man finna och så förhindra att den löser ut och drar många med sig. Vi kan också, som kristna, delta i sök- och räddningsarbetet då lavinen har gått. Och, som det sjukhus Kyrkan är, kan vi där erbjuda själslig vård och helande.

Och det för oss tillbaka till dagens Evangelietext och det svar Nikodemus fick av Jesus: ”Det som är fött av köttet är kött, och det som är fött av Anden är ande. Var inte förvånad över att jag sade att ni måste födas på nytt.” I pånyttfödelsen börjar läkandet; i omvändelsen börjar helandet – heliggörandet. Och om viljan att vända om är tillräckligt stark så kan den – med Gud Andens hjälp – trotsa till och med högmodets rasande lavin.

---

³ 1 Petr. 2:15-16

⁴ 2 Tim. 3:1-5